

V posteli s taroristom

Keď sme ju priniesli, bolo to len také malé chlpaté nič. Klbko bielej srsti, korunované dvomi veľkými očami, vošlo sa to do jednej dlane.

Hneď po príchode sme ju umiestnili do jej nového brlôžku - nízkeho košíku vystlaného starými dekami. V rohu ležal ručník nasiaknutý pachom jej súrodencov a aby jej nebolo smutno, spoločnosť jej robili tri malé plyšové zvieratká. Dvakrát sa otočila na mieste, pozrela sa na nás hnedými očami a spokojne oznámila: "Vrkú." Zatlačili sme slzu dojatia a nechali ju, aby si na novom mieste zvykla.

Záhrada za oknom pomaly stmavla, vtáci začali spievať večerné piesne a v izbe sa zotmelo. Tara - o mene bolo dávno rozhodnuté - už stihla oňuchať všetky kúty garsónky, opatrne preskúmať kuchynku a priedomie (do chodby a kúpeľne sa zatiaľ neodvážila) a spôsobne si v kúte ulavila na rozložený leták z Kauflandu (novinami sme vystlali celý byt). Zvieratko sme opatrne uložili do brlôžku vedľa postele a zaliezli pod perinu. Tara jemne zakňučala asi ako malý vtáčik, ktorý sa ospravedlňuje za svoju existenciu, ale zároveň by predsa len niečo rád. "Jój" povedala Danka a ja som sa otočil a pohladil Taru po hlavičke. Olízala mi prst a unavená zaspala.

Tretej, alebo štvrtej noci začala Tarinka dávať najavo určitú nespokojnosť. "Kvík" oznamovala vysokým hláskom. Nepočul som ju, pretože v noci väčšinou tvrdo spím, ale štuchanec do rebier ma prebudil:

- Ako môžeš spať keď Tarinka tak trpí.

- Asi jej je smutno.

Povedal som, hoci bolo zjavné, že sa tým konštatovaním nič nerieši.

- Určite jej je smutno za bračekmi a sestričkami.

- Určite.

- Zoberme ju do postele!

- Nie!

Psa som nikdy v živote nemal, ale bol som vybavený teoretickými znalosťami o nutnosti tvrdej výchovy.

- Ako môžeš byť taký bezcitný! Vieš aké je to ťažké pre takého malého psíka bez mamky a súrodencov a vôbec!

- No hej...

Priznal som previnilo, pretože predsa len bola Tarinka malé nevinné stvorenie bez opory na tomto svete a vôbec.

Tak sme Taru vzali do postele. Ľahla si na vankúš, ňufák schovala pod moju bradu a spokojne zabrala.

Tara rástla ako z vody a treba povedať, že svoju náklonnosť delila demokraticky. Uši striedavo čistila raz mne, raz Danke. Zistila, že keď ňufákom zapchá nos a labku položí na ústa, páničkovia nemôžu dýchať. Toto poznanie ju fascinovalo! Príslušnú polohu bolo nevyhnutné dôkladne vyskúšať. Tiež netrvalo dlho a objavila neuveriteľné dobrodružstvá, ktoré je možné zažiť pod perinou. Pániček a pánička tam schovávali nohy, ruky, bruchá a slabiny. To všetko vytváralo množstvá zákutí, ktoré sa navyše v priebehu nocí dynamicky menili a umožňovali Tare objavovať nové a nové skladovacie možnosti. Ukázalo sa nesmierne zložité rozhodnúť sa, či je lepšie spať pod pazuchou, medzi kolenami, pod bradou, na bruchu, za hlavou, v slabinách, či azda za chrbtom. Tarinke bolo jasné, že musí všetky možnosti dôkladne preskúmať a k danej úlohe pristupovala so všetkou vážnosťou a húževnatosťou, ktorá je vlastná všetkým teriérom.

Trvalo niekoľko týždňov, než nás opustila panická predstava, že by sme mohli Tarinku v noci nevedomky rozmliaždiť. Desivý scenár psíka, ktorého pridusilo koleno sa ukázal nereálny. Ak mala práve náladu, tak Tare nevadilo poslúžiť ani ako vankúš a stále viac sa zdalo, že pod jej chlpatým kožuškom sa v skutočnosti nenachádzajú svaly a kosti, ale zvláštny druh elastického materiálu (možno mimozemského pôvodu).

Boli sme radi, že je psík spokojný, ale postupne nám začal trochu chýbať spánok.

Cez deň sme na posteľ natiahli deku, do ktorej naše zvieratko zanedlho vykúsalo diery.

Po nejakej dobe sa Tara začala v noci naťahovať (predsa len celý deň behala a tak ju určite bolia kĺby). Chrbtom sa oprela o páničku, labkami o pánička a tlačila, čo jej sily stačili.

Jednej noci v novembri som spadol z postele.

Dospeli sme k záveru, že Tara s nami nemôže spať celú noc v posteli (dovoliť jej to až nadránom). Je to učentlivý psík a tak stačil jasný pokyn: "Na miesto!" Sprevedzaný jednoznačným posunkom a zamračeným pohľadom a Tara odcupotá na gauč (ten v noci patrí jej.... podobne ako kreslo z Ikea, nový, podstatne väčší brlôžok, prípadne moja kancelárska stolička). Okolo tretej v noci sa vráti, predné labky vyloží na posteľ, strčí mi jazyk do ucha a zdvorilo počká, kým sa prebudím. "Tari choď spať!" - "Vrk!" odpovie a zmizne za rohom.

Včera v noci ma zobudil výkrik. "Vysmahni, ale hneď!" rozhorčená Danko vykazuje taroristu z miestnosti.

- Čo urobila?

- Skúšala rozkúsať zips na obliečkach! (Kovové zipsy sa od malička Tare zdajú neuveriteľne príťažlivé).

Zobudil som sa nad ránom. Danka pravidelne dýchala, Tara spala v kuchyni na kresle. Opatrne som ju zobral do náručia a odniesol do spálne. Položil som teplé kľbko na posteľ a nadvihol roh prikrývky. "Vrkú" ospalo oznámil psík a pomaly zaliezol dovnútra.